

בעלי, אני והכלבה

מונודרמה בשלוש תמונות

כתב: איציק אלוני

טל: 035225458

aloni-i@bezeqint.net

דמות:

אורנה - מטופלת
קול - קולה בוקע ממקומות שונים.

המקום: חדר אצל פסיכולוגית.

על הבמה: ספה/כורסת טיפולית, שני כיסאות, שולחן ועליו פרחים, ספר, קנקן מים וכוסות.

תמונה 1

אורנה המטופלת נכנסת, נראית כאובדת עצות... מחפשת למי לפנות. סוקרת את החדר. לאחר זמן מה.

אורנה: יש פה מישהו?

דוקטור?

את פה?...

(בקול מתנגן) א-ני פה.

א-ני... ש-לום, אני כ-אן... (מחכה לתשובה)

(כמתנצלת) הדלת לא הייתה נעולה, נכנסתי... אני מבינה שחיכית לי.

זה בסדר?

איפה את?

{אורנה כמעט מתיישבת ומיד קופצת בבהלה מקולה הפתאומי של פסיכולוגית.}

קול: אני כאן!

אורנה: אוי... הבהלת אותי! למה את מסתרת?

- קול: זו דרך הטיפולית שלי.
- אורנה: הבנתי.
- קול: את יכולה להתחיל.
- אורנה: טוב, איפה אני יושבת - עומדת? ...
- קול: שם.
- אורנה: (הולכת ומצביעה לכיסא) שם? ...
- קול: לא שם... שם!
- אורנה: (הולכת לכיוון הספה) לשם?
- קול: שם-שם!
- אורנה: תחליטי, כאן או שם?
- קול: שם-שם...
- אורנה: ה-שם שלך זה כאן או שם?
- קול: שם-שם.
- אורנה: שם-שם זה בכל מקום.
אני יושבת כאן, ואם לא אז אני הולכת!
- קול: יופי...
- אורנה: (נדהמת) יופי שאני הולכת?!
- קול: תמצאי את המקום שלך.
- אורנה: או קיי אני אשב כאן וזהו! ...
- קול: החלטה נכונה.
- אורנה: מה זה היה מבחן בפסיכולוגיה?

{אורנה מתיישבת על הספה, אך מיד קמה ומתחילה להתהלך כמו לביאה בסוגר.}

אורנה: שמי אורנה ואני בת...

קול: דלגי-דלגי שלחת לי את כל הפרטים עליך, חבל על הזמן.

אורנה: אה, נכון... **(נפלט לה צחוק מגוחך) ככה...**
אולי בפגישה הראשונה הזאת תהיה לי ריאקציה מוגזמת, אבל אני חייבת להקדים ולומר כבר בתחילת הטיפול. אני אישה נשואה ואם לשלושה ילדים, אפשר להגיד עליהם שהם כבר גדולים. אני אוהבת מאוד את בעלי ואת הילדים. הייתי חייבת לספר את הרקע כדי...

קול: **(קוטעת אותה בחוסר סבלנות ובקול של שעמום) א-ני יו-ד-עת!**

אורנה: אני ממש שבורה ופגועה מבפנים, לא יודעת מה לעשות... יש לנו כלבה בבית, בעצם אני הבאתי לו אותה כמתנת יום הולדת. ומאז בעלי נותן לכלבה יותר תשומת לב מאשר לי, למעשה אני לא מקבלת תשומת לב בכלל. איך שהוא חוזר הביתה מעבודתו, הוא ישר נותן נשיקות וחיבוקים לכלבה, אומר לה כמה הוא אוהב אותה; **(כבעל) "כפרה, נשמה תאומה שלי"**.

מתגלגל איתה על השטיח, והיא מלקקת לו את הפה, ורק אחר כך הוא בא לתת נשיקה, כמובן שאני דוחה אותו, לא מעוניינת להיות בעדיפות שנייה. כשאני רואה את הכלבה אני ממש בוכה בפנים... הכלבה המסכנה הזאת, היא רק חיה והיא לא אשמה, אבל בשבילי אלה יסורים תמידיים שאני נאבקת בהם כל יום. זה כמו גוש תקוע בגרון וחונק. כבר כמה חודשים אני מרגישה שאני לא מקבלת מספיק תשומת לב. זו הרגשה של אובדן מישהו שאתה אוהב.

{יושבת ומדברת לעצמה כמו שקועה בהרהורים.}

אורנה: אני נלחמת עם עצמי, מנסה לשכנע את עצמי שאני בסדר, שהחיה/הכלבה בסדר, זו רק נדנדה זמנית ברגשות... לפעמים, יש רגעים טובים יותר ולפעמים עולות מחשבות על פרידה, ואני מרגישה שזו כמעט התחלת הסוף... אבל אז, אני מקבלת צביטה בלב, מעין כאב משתק.

אני רואה כמה הוא והכלבה מאושרים, ואני מרגישה כאילו אני תלויה על ון, ועוברות כל מיני מחשבות...

קול: שתפי אותי.

אורנה: הכול היה יכול להיות הרבה יותר קל...

אני תוהה מה יכולתי לעשות ולא עשיתי כדי לגרום לו קצת אכפתיות כלפי, ושלא ימעיט במילים ובמעשים טובים. מאכזב לגלות שאין אהבה במידה שווה או כמעט שווה. אני בת זוגתו, לעזאזל!

קול: **(מתפרצת לדברי אורנה)**...למה לעזאזל הבאת לו כלבה אחרי שכבר יש לכם ילדים גדולים. בדרך כלל מביאים כלב כשהילדים הם קטנים.

אורנה: להיות גלויה איתך... חשבתי שאם הוא יאלף כלבה זה ירכך אותו, וילמד ממנה איך להיות ממושמעת. אבל זה לא קרה.

קול: רצית לשלוט בו והפכת לנשלטת. בדרך כלל את נודניקית?

אורנה: הוא שונא להיות מנודנד. הוא היה פעם די טוב לעשות את מה שביקשתי ממנו לעשות, אם כי לא מייד, והייתי צריכה לבקש ממנו בדרך מסויימת, משהו כמו "מתוק, בבקשה, אם לא קשה לך, אל תשכח לעשות...". עד שיום אחד הוא התפרץ וטען שאני מכניסה אותו למועקות. ומאז כנקמה היה הולך להשתין **ולא** מוריד את המים, וזה משגע אותי. מה עשיתי, התחלתי להקדים אותו לשירותים ואז גם אני הפסקתי להוריד את המים. ומאז התחילה מלחמה בינינו על כל דבר, עד היום. אחר כך התחיל להסתיר ממני הודעות, וכשדרשתי לדעת עם מי הוא מדבר? שתק! דוקטור, אני רוצה את בעלי למקום בו התחלנו.

קול: **(בכעס)** את סמכותית מדי ומציקה לו!

אורנה: למה את צועקת עלי?

בטח שאני מציקה כי הוא משגע אותי! הוא קם מהמיטה ויוצא לעבודה, פעם היה אוסף את הילדים בדרך הביתה, הפסיק - אז הפסקתי להוציא את האשפה. הוא הפסיק לתקן דברים בבית - אני הפסקתי ללכת לאספות הורים. וכל יום הוא מנדנד לי על המנוע.

- קול: איזה מנוע?
- אורנה: של האוטו! **(מחקה אותו)** "שכחת להחליף שמן במכונית והמנוע הלך מטומטמת" **(בצער)** אולי זה גיל המעבר שלי?
- קול: **(בנוקשות)** בעלך רוצה אישה בבית! ואם את מתנהגת כמו ילדה שמנסה לברוח מהמטלות, יש לך בעיה קשה!
- אורנה: למה את צועקת עלי!
- קול: ככה מתחשק לי! אם בעלך היה צועק עליך מה היית אומרת? תגידי לכיסא!
- אורנה: **(לכיסא כאל בעלה)** "אתה מרים עלי קול כי אתה גבר חלש שמנסה להראות שאתה חזק ומפחיד!"
- (כבעל)** "את לא מבינה שמערכת היחסים שלך היא כמו בית שבנוי על יד קיר סלעים, רעידה קלה יכולה לגרום לעיתים קרובות לסלעים להתגלגל לבית ולהרוס את הזוגיות, כמו לעורר מפולת שלגים. את לא מודעת לנזק לטווח הארוך שיגרם על ידי מפולת הסלעים, אם נתכופף זה לא עוזר."
- קול: הוא צודק!
- אורנה: נדמה לך, הוא משחק אותה נחמד כשמחשק לו! חוסר במין כואב גם לי הרבה יותר משחשבת... לפני כשישה חודשים הייתה לי הפלה, והכול בגלל הכלבה...
- קול: הכלבה?
- אורנה: עבדתי במטבח, היא שכבה לה מאחורי, לא שמתי לב שהיא שרועה שם, פניתי בחצי סיבוב, נתקלתי בה ונפלתי, ישר למיון הפלה. בעלי האשים אותי ברשלנות שלא השגחתי שיש עוד נפש בבית. שתקתי. לא רציתי לריב, לא היה לי כוח. שלא תביני אותי לא נכון, אני אוהבת את הכלבה. אבל להתנהג ככה?

בהתחלה, הכלבה הייתה בחוץ, במלונה שלה, והכול היה בסדר. אחר כך הוא הרגיל אותה לרבוץ בסלון, ועכשיו היא ישנה בחדר השינה שלנו. אתמול בלילה חזרתי הביתה וראיתי אותה שוכבת לה בנחת על המיטה במקום שאני ישנה! **(מדגימה)** היא הרימה את הראש לראות מי נכנס והניחה אותו חזרה על הכרית שלי, אחר כך הרימה שוב את הראש וכאילו אומרת "הנה הנוודניקית באה" ונראתה מאושרת, הסתכלה עלי בעיניים בוהקות, הוציאה לשון ומלקקה את האוויר. מה היא מנסה? לקנות אותי בהפרחת נשיקות באוויר? פעם בעלי ואני היינו יוצאים לבלות, היינו נהנים מאוד להיות יחד. היום הוא יוצא עם הכלבה לסיבוב ואחרי שהם חוזרים.

(כבעל) "איזה כיף היה לנו יחד, בילינו נהדר. היא מעניקה לי אהבה ללא תנאי באופן מוחלט, ולא משנה אם אני יוצא רק כדי להביא את הדואר, היא תמיד מקדמת את אותי בהתלהבות והתרגשות, כשכוש הזנב שלה מעיד שהנה היא מצאה את החבר האבוד, וזה מה שמביא אותי להעריך אותה. תדעי לך שזוהי אחת הסיבות לכך שאנשים אוהבים כלבים, הם יודעים להעניק אהבה אמיתית, חיבה, נאמנות, ויודעים לארח לחברה כשבנאדם מצוברח. הם מרגישים הכול. כלבו של האדם עומד לצדו בעושר ובעוני, בבריאות ובמחלה. הוא ילקק את הפצעים והחבורות..."

קול: **(צוחקת)** לדבר לכיסא.

(כאורנה בכעס על בעלה.) "די! את הנאום הזה אתה נואם כבר שנים! אולי יש הרבה דברים שאני רוצה להעניק לך ואתה לא רוצה?" **(לפסיכולוגית)** ומה את חושבת שהוא ענה לי?!

קול: אני לא יודעת, לא הייתי אתכם.

אורנה: בתור פסיכולוגית את אמורה לדעת, ואם את לא יודעת, אני אגיד לך!

(כבעל. בלעג) "אני צריך לחשוב על זה."

אורנה: כל ערב אני חשה מצוקה, שניהם יושבים וצופים בטלוויזיה. הם כל הזמן מנהלים דיאלוג בניהם. במקום לדבר איתי, לשוחח על הילדים, הוא עם כלבה. המצב משפיע עלי כל כך חזק שאני מזניחה את הילדים.

שמתי לב שגברים בדרך כלל אוהבים כלבים כי הכלבים לא מדברים, מה שהופך אותם לחברים מושלמים. אני אומרת לך לפעמים אני חושבת שהוא היה רוצה שהיא תהיה בחורה.

(כבעל שמדבר לכלבה) "את יודעת מה קרה לי היום מיוחדת שלי? את מיוחדת, את שומרת עלי."

אורנה: **(מדגימה את הכלבה)** הכלבה מרקידה את האגן, ימינה ושמאלה בהתרגשות, **(מתנשפת עם הלשון בחוץ.)** הה...הה...הה...

(כבעל לכלבה) "מה, מה נשמה שלי, מה את רוצה אהובה?"

אורנה: הכלבה מוציאה מין בכי/שריקה עם חצי נביחה ורצה ומקפצת לכאן ולשם בהתלהבות.

(כאורנה לכיוון הכלבה) "כלבה טיפשה הורסת משפחות".

הכלבה, כאילו שמעה אותי, מפנה אלי מבט ומשמיעה בכייה אומללה.

(כבעל לכלבה) "אולי את צריכה ללכת לצוד משהו?"

אורנה: "הליידי" כך הוא קורא לה לפעמים, מנפנפת בזנבה כמו בדגל... ואז היא טסה לצד השני של החצר קופצת מעל המַעֲקָה, נעלמת וחוזרת...

(כבעל, לכלבה) "את שונה מכל חיה שפגשתי בימי חיי, את כמעט אנושית, מבינה הכול, בואי תני חיבוק..."
תגידי, מה היית בגלגול הקודם?"

קול: **(בתקיפות מכוונת כדי לעודד אותה לספר הכול)** זה חולני!

אורנה: גם אני אומרת לו שזה חולני, הוא מציב את הכלבה במצב שמפריד בינינו! היא באה אליו לחיבוק כמו יונה עדינה ומתוקה.

(כהערת ביניים) הממזרה יודעת לשחק את התפקיד עד הסוף.

אגיד לך את האמת? לפעמים גם אני חושבת אותה לאנושית ואני מקנאה. הכלבה למשל רואה אותי ומתחילה להזיל ריר, אני לא יודעת למה. בסוף הוא יגרום לי לעשות משהו שאני לא רוצה לעשות, לשנוא את הכלבה או...! **(פאזזה)**

קול: **(בתקיפות)** למה שתקתי?!

אורנה: רק הבוקר היה לנו ויכוח בגלל הכלבה.
אתמול בלילה ישבנו סופסוף לראות טלוויזיה יחד. הוא ישב לו ככה
בפיסוק רגליים, הכניס את היד לתוך המכנסיים והתחיל לגרד לעצמו
את הביצים. פתאום הוא שאל אותי:

(כבעל מחקה את ישביתו ותנועותיו) "את רוצה לעשות משהו?"

אורנה: רק לחשוב שלפני זה הכניס את היד שלו לפיה של הכלבה ואחר כך
גרד את הביצים שלו, מעורר בי חלחלה.

קול: **(בגועל) גועל נפש...**

אורנה: המשכנו לצפות בתכנית הטלוויזיה, ופתאום הוא משתטח על הרצפה,
קורא לכלבה לבוא אליו, ומתחיל לפזז ולכרכר עם הכלבה במשך
עשרים וחמש דקות לפחות. ואני, במקום להתרכז בתכנית הטלוויזיה,
העיניים שלי פזלו כל הזמן אליהם.

קול: אולי הוא צריך תינוקת?...

אורנה: מה פתאום תינוקת! אני סגרתי את הרחם. הוא חי בעולם אחר.
הישות הראשונה שאיתה הוא מדבר בבוקר זו הכלבה, והיא גם
האחרונה לפני שהוא הולך לישון. חס וחלילה אם אני אומרת משהו
נגד הכלבה, אוהו... אני מיד הופכת להיות אויב הציבור, והוא מפסיק
לדבר איתי במשך ימים, מתנתק ממני ורוצה להיות רק עם הכלבה.
מדי פעם כשהוא עובר לידי, פולט את המילים...

(כבעל) "קנאית חולנית, קנאית חולנית".

(בכעס לבעל) "אני חולנית?! אתה החולה!"

קול: תשתי מים.

אורנה: **(הולכת למים, מוזגת, אך לא שותה)** אני אומרת לך, לא היה ולא
נברא, אני רחוקה מלהיות קנאית חולנית, אני קנאית, אבל לא
חולנית...

אני אוהבת מאוד את בעלי...

קול: אמרת כבר, תשתי מים...

אורנה: **(מקרבת את הכוס לשתות, אך לא שותה)** ...אני אוהבת לעשות לו מסאז' בגב, לעסות את הרגליים שלו והוא לי, להתכרבל, לנשק אותו. ומה הוא עושה? בכוונה הוא מתכרבל עם הזונה על הרצפה, מתנשק איתה מול העיניים שלי ואומר שהיא הייתה אוהבתו בגלגול הקודם. נו, באמת אני שואלת אותך, זה נורמאלי?! פעם ניסה לשכנע אותי...

(כבעל) "תני לה את הראש, תקרבי אותו אליה ותעשי לה נעימים עם השיער שלך, תני לה נשיקה וליטוף..."

אורנה: אני סירבתי! הכניס לי בעיטה בתחת. זו הייתה בעיטת חיבה, אבל לדעתי הסתתרה מאחוריה כוונה להכאיב. **(שבע רצון)** הכלבה נבחה עליו. את לא יודעת כמה שמחתי לשמוע אותה מגנה עלי ולגלות שהיא לא אוהבת אלימות.

קול: למה את מגנה עליו?

אורנה: אני מגנה עליו?!

קול: כן.

אורנה: מה פתאום!

קול: כן, את מגנה עליו!

אורנה: לא נכון!

קול: למה את מתווכחת אתי? תשתי מים.

{אורנה שותה}

קול: נרגעת? תמשיכי.

אורנה: הוא טוען שאני סתם חוששת ומגזימה - לא דוברים ולא יער. שיהיה ברור, אני לא חונקת אותו, במשך כל השנים נתתי לו חופש. הוא יצא וחזר, הלך עם החברים שלו לאן שהוא רצה, מתי שרצה. מילה! את שומעת? מילה לא הוצאתי מפי! והוא התעלם ממני. פעם הוא היה אומר לי כמה אני יפה, היום הוא בקושי מסתכל עלי. הוא מסתכל על הכלבה, מלטף אותה בכזאת עדינות.

(כבעל. בלעג) "יפה שלי."

אורנה: ומתחיל לשיר לה את השיר של אייל גולן...
(מתחילה לשיר) "יפה שלי..." מכירה את השיר?...
 שר לה ברכות כזאת מלטפת.

(כבעל לכלבה) "נשמתי הטהורה. את התאומה שלי."

אורנה: טובה, טובה הוא עושה לה...

(כבעל) "BUBI MY LOVE"

אורנה: **(בכעס) כך הוא היה מכנה אותי BUBI!**

קול: תשתי, תשתי מים... את צריכה להבין כשבנאדם מביא חיית מחמד הביתה...

אורנה: **(קוטעת אותה ובלגלוג)** ...בסדר אני מבינה שזה כמו לחתום חוזה עם החיה, חובה לספק לחיה מזון, מים, מחסה, אמון, חיבה וידידות... אבל עד כאן...!
 נכון, צריך לתת לכלבה תשומת לב... אבל לא יותר מאשתך, לא יותר מ-הילדים שלך.

(כבעל. בלעג) "הכלבה דורשת"

אורנה: **(בזעם) גם אני דורשת!**

(כבעל) "היא לא אשמה!"

אורנה: **(לבעל בכעס) "ברור שהיא לא אשמה, אתה אשם!"**

קול: **(מסבירה) הכלבה מנצלת את המצב ומוכנה למלא את הצד שלה בעסקה, וזה טבעי.**

אורנה: את לא מבינה.

קול: **(נדהמת) אני לא מבינה?**

- אורנה: הכלבה יודעת מאין מגיע המזון שלה, מאין מגיעים הצעצועים, היא חולת צעצועים. היא נמרצת וצריכה טיולים, פיקניקים, משחקיה כדי לשרוף עוד אנרגיה, הוא קנה לה כדורי טניס, קוביות לטפס עליהן, בנה לה בחצר סולם ומתקן מכשולים ועוד כל מיני שטויות לאימון...
- (כבעל, שואלת)** "מה את רוצה שאסגור אותה בכוך ורק הראש יציץ מהפתח?"
- (כאורנה עונה לבעל)** "קח אותה ולמד אותה להיות בשקט בזמן שאתה עם אשתך והילדים אוכלים, קצת משמעת לא תזיק לה".
- אורנה: לחיות ככה בחוסר רגישות? אני לא מעוניינת.
תצילי אותי, מה אני יכולה לעשות?
- אני נאבקת בדילמה מוזרה ובלתי צפויה בנישואין שלי. רק שזה לא ייגמר בגירושים.
- קול: אולי הפחד שלך מהגרושים גורם לו להתנהג אליך ללא פחד?!
- (לבעל)** "ארור היום שהבאתי לך את הכלבה ליום הולדת! מה אתה רוצה למשוך אותי במילים? כן אני אגיד לה בת זונה כלבה עלובה?!"
הורסת משפחות?!"
- אורנה: בהתחלה שמחתי שהוא אוהב את המתנה שהבאתי לו, אבל עכשיו אני מבינה שזו הייתה טעות. בהתחלה היחסים בינו לבין הכלבה היו נורמליים, חיבה נורמאלית, כמו אצל רוב האנשים שיש להם גור כלבים חדש. אך החיבה הפכה עד מהרה להתמסרות אובססיבית... להתגלגל ולהימרח כמו חמאה על הרצפה עם כלב ולא איתי...?
- קול: מה עם היגינה.
- אורנה: יצא לי כמה פעמים להעלות את נושא ההיגינה... **(מוציאה סיגריה)**
- קול: לא לעשן בבקשה.
- אורנה: לא אני לא מעשנת, רק מחזיקה.
- קול: גם לא להחזיק!
- אורנה: **(מחזירה את הסיגריה, ממלמלת לעצמה)** וואו איזה משטר סובייטי.

קול: מה אמרת?

אורנה: **(מסמנת ששום דבר וממשיכה)** דיברנו הרבה על נושא הניקיון. לא עזר... גם אם הבית יתפוצץ, אותו לא מעניין כלום. השיער שלה נושר בכל מקום. אבל אם חס-וחלילה נופלת שיערה אחת שלי באמבטיה, באותו יום טרור בבית... חרם! חרם טוטאלי! משהו פסיכי!

(כבעל) "השיער שלה נושר, זה טבעי ולא קשור להיגיינה. גם לך נושר השיער בכל מקום, בסלון, במקלחת סותם את הג'ורה וזה מגעיל אותי!"

אורנה: אתמול כל הלילה לא יכולתי לישון בגלל הכלבה. הריח שלה הרג אותי. היו לה גזים איומים, הריח סיחרר לי את המוח. אני אומרת לך כמעט חטפתי התקף אסטמה. בגללה כמעט פתחתי את מסכת האב"כ של המלחמה. אני אומרת לך שאני לא ישנה בלילות. אני מרגישה שהוא שיקר לי. בוגד בי. אין לי כבר חלומות. אין לי שמחת חיים. המחשבות הופכות לחרדות... אני לא רוצה לשנוא, כי אני יודעת שהשנאה כמתחילה להיות אכזרית, היא גם מכרסמת בזוגיות באכזריות. עד שלא ישאר כלום מלבדה... עכשיו מה שנשאר זה לבכות לבד. אני עושה הבטחות לעצמי שלעולם לא אתן לזה לקרות... ואז... אני חוגגת עם הציפרלקס והקסנקס, אבל זה לא תמיד עובד. לפעמים דברים פשוטים ביותר מסובכים לי את הראש. לאבד אהבה, זה בכל זאת משאיר כתם. זה כמו לחוות תחושה של אובדן מוחלט של תקווה לחיים... הכלבה המסכנה הזאת, שלא באשמתה, היא הסיוט הגרוע ביותר של הנישואים שלי.

{פתאום פורצת בצחוק.}

אורנה: נזכרתי במשהו אבל הוא לא קשור. לספר?

קול: הכול קשור.

אורנה: לפני יומיים, לא, לפני שלושה... לא... יומיים, טוב לא משנה...
הלכה מולי אישה... זקנה. היא נעצרה ונעצה בי מבט קפוא, בוהה...
אותו מבט שהכלבה עושה כשהיא מתאמצת לעשות את צרכיה...
(מדגימה) קפואה, מתאמצת, ככה לא זזה, מסתכלת במבט מעורר
רחמים, כאילו אומרת: "אני מתנצלת, אין לי ברירה אני חייבת".
חשבתי שקורה משהו לזקנה, אולי שיתוק, שבץ, דום לב והיא עומדת
ליפול.

הזקנה הפליצה... פלטה גזים בצרורות, כאלה של זקנות פפפפ...
ארוך. בכל זאת שאלתי; "אולי את צריכה עזרה?"
כשסיימה לנצח על התזמורת, היא הסתכלה עלי ככה ואמרה:

(כזקנה) "תביישי לך"...

(לזקנה) "את מאשימה אותי בפלוץ המגעיל?!"

(כזקנה) "חוצפנית! בחורה בגילך בפרהסיה?".

סליחה שיצאתי מהריכוז...

קול: יחסי מין?

אורנה: איזה מין, מה פתאום מין, מזמן שכחתי מה זה מין ואיזו מן הרגשה
יש במין... הוא מנסה פה ושם, את יודעת איך זה אצל גברים.
כשהדבר הזה זז להם למטה... השכל שלהם את יודעת איפה.
אני לא יכולה להתרכז באקט מיני כשהכלבה רובצת מול המיטה
ומסתכלת עלי. בעלי מסרב בתוקף להוציא אותה מהחדר בזמן קיום
יחסי מין.

(כבעל) "הכלבה נמצאת במקומה הקבוע. אם נוציא אותה היא תיילל
ותפריע מחוץ לחדר יותר מאשר בחדר. היא רק צופה ולא מפריעה.
ותדעי לך שיש לה אינטליגנציה מאחורי העיניים הכלביות".

(בכעס על הבעל) "אני לא יכולה לעשות שום סקס".

(כבעל) "למה?!"

אורנה: "הכלבה מסתכלת עלינו עם העיניים הנוצצות שלה, אתה לא שומע
שהיא מתחילה להשמיע קולות של קנאה, חופשי חופשי?!"

(כבעל) "אז מה?"

אורנה: **(צועקת על הבעל)** "חדר השינה הוא שלי ושלך! למה היא קופצת על המיטה ומתיישבת בינינו? כדי להפריד..."

(כבעל) "למה את לא מתפשרת?"

אורנה: **(בהתרסה)** "אני לא מוכנה להתפשט ליד הכלבה! מעליב אותי שהכלבה תראה אותי עירומה!"

(כבעל) "את רואה אותה עירומה."

אורנה: תארי לעצמך שהמצב הגיע עד כדי כך שהוא מבריש לה את השיניים במשחת השיניים של הילדים. הילדים מבסוטים ומתפקעים מצחוק. אני לא יכולה להגיע למצב שלא להיות! להיות אוויר! גם ככה אני מחוקה. אני מנסה לבלוע צפרדע ועוד צפרדע ועוד צפרדע, כמה צפרדעים אני יכולה לבלוע? הצפרדע האחרונה גדולה מדי, חונקת אותי! תראי, לפעמים הוא משחק איתי ברוגז, ועל מה?

(כבעל) "למה את צועקת על הכלבה, את גורמת לה לתסביכים חתיכת..." (עוצרת את חיקוי הבעל).

אורנה: **(נכנסת לדברי עצמה. פונה לבעל. מזהירה)**

"יש לך מזל שלא המשכת את המשפט... אני לא רוצה להיפטר מהכלבה, היא ממש חמודה ואני אוהבת אותה, אבל שניכם הגזמתם! לנגד עיני, כן, לנגד עיני אתה מביא לה אוכל על מגש ומאכיל אותה בסכין ומזלג בחדר המיטות, והבת זונה שלך, מסתכלת, ופותחת פה גדול עלי. איך אתה מרשה לעצמך לנהוג כך באשתך?! היא שרועה על המיטה בנחת ונוחרת לה בקול חופשי חופשי. הפכת אותה לפרימדונה!"

אורנה: **(מחזיקה בכיסא ומתחילה לנער בחוזקה)** "אני אעשה ממך שייק... אולי ייכנס לך קצת שכל..."

קול: תשתי מים...

(שותה מעט ואת השארית מתיזה על הכיסא) "תתקרר שקרן!"

אורנה: עברתי לחדר הילדים, הוא לא מוכן לקבל את זה. הוא רוצה שאני אחזור לחדר שלנו והוא הבטיח להוציא את הכלבה מדי פעם כשהוא ירצה זיון...

(בזעם לבעל) "אני לא הזונה שלך!"

(כבעל) "את עוד תיגמלי מהתסביך הזה."

(עונה בזעם לבעל) "ממה אני צריכה להיגמל?! שניכם בזמן האחרון מסתכלים עלי בשנאה, בעיניים חשדניות שעוקבות אחרי לכל פינה!"

אורנה: אני מאוד חרדה ומפחדת לאבד אותו. השאלה היא אם יש דרך אחרת, או שזה מחיר שאני חייבת לשלם. זה כמה ימים אני לא מדברת איתו ועושה עליו חרם. רק עם הילדים אני שומרת על קשר.

(לבעל) "אתה צריך להחליט, אני או הכלבה!"

הפכתי להיות שפוטה של הכלבה, ואת יודעת מה? לפעמים היא מסתכלת עלי בחיוך של נקמה. אני נשבעת לך בחיי. אני לא מוכנה שהוא והכלבה ישפילו אותי כך. החלטתי לעשות לו מהפכה אמיתית! עד הסוף! הוא מאוהב בכלבה? יפה. אני אביא כלב לבית. כן! אני אביא כלב. לו תהיה כלבה ולי יהיה כלב ולכלב אני אקרא: "ריץ", על שם החבר הראשון שהיה לי והאהבה הראשונה הגדולה שהייתה לי... בעלי רק שומע אותי מדברת עליו, או מזכירה את השם ריץ', והוא נתקף בכזאת קנאה שאוכלת אותו מבפנים.

(בסיפוק) בפגישה הבאה אני אספר לך מה קרה עם ריץ'.

קול: נעצור בריץ'.

אורנה: תודה, עזרת לי מאוד... **(מוציאה צ'ק. מראה לפסיכולוגית)** הצ'ק מוכן. בלי שם הנמען ישר לתוך הספר כפי שביקשת...

**מכניסה צ'ק לתוך הספר.
יוצאת תוך כדי שהאור יורד.**

תמונה 2

אורנה נכנסת. ידה הימנית חבושה.

- אורנה: **(מדברת בנייד)**...לא מסכימה בשום פנים ואופן, ואני אומרת זאת בפעם האחרונה... טוב, תקשיב, אני אצל הרופאה נדבר בבית... לא עכשיו... ואל תפריע לי... טוב? ביי מותק...
(מתנצלת) זה היה הילד הקטן שלי, דואג.
- קול: מה קרה לך ביד.
- אורנה: **(מספרת וממחישה)** אל תשאלי מה קרה... אני עומדת במטבח וחוטכת בשר, אני מרגישה ככה משהו מאחורי...
קול: את בהיריון?
- אורנה: מה פתאום. מזל שהפעם הסתובבתי ולא עשיתי צעד קדימה, אחרת הייתי נתקלת בכלבה ושוב נופלת...
קול: ומה עם הכלב ריץ'?
- אורנה: הילדים אמרו "אם לכל אחד מכם יהיה כלב, גם אנחנו רוצים כלב לכל אחד." ויתרתי.
קול: אתם חתיכת משפחה.
- אורנה: תקשיבי, אני במטבח והכלבה שרועה על הרצפה בדיוק מאחורי. אני מניחה שהיא לא שכבה שם בכוונה, אולי רצתה לארח לי חברה, או לשמור עלי... אני לא יודעת, אני לא כלבה.
פתאום היא ראתה אותי והתחילה לנהום, לגרגר, לחרחר והרימה את השפה העליונה וחשפה שיניים חדות כתער בניסיון להפחיד אותי.
(חיקוי גרגור/נהימה) גרגרגררר... היא ראתה את נתח הבשר שהיה ביד אחת, וביד השנייה את הסכין, ולכן לא העזה לתקוף אותי, והמשיכה לגרגר... **(חיקוי גרגור)** גרגרגררר...
פחדתי, ויתרתי על נתחי הבשר וזרקתי לה אותם, זה לא הזיז אותה ממני, היא הייתה מרוכזת בסכין.
(לכלבה בקול) "תפסיקי מיד!"
(מנופפת כביכול בסכין) ובלי להרגיש שיש לי סכין ביד...

(מרגישה כאבים ביד) איי...!

(מסמנת שהיא בסדר) היא ראתה אותי כך, ומיד נעצה את שיניה ביד שמחזיקה את הסכין והתחילה לנפנף לי את היד כמו סמרטוט, ואני צורחת איי... איי... הצילו...! הצילו...!
 מזל שהבן הגדול שלי היה בבית ומיד קפץ וצעק עליה וחילץ אותי מהמלתעות, ומיד שם לה מחסום לפה וסגר אותה בחדר, (כהערת אגב שלה) 'מזל שהוא היה בשיעור עזרה ראשונה'. מהר מאוד הוא עשה לי טיפול מקומי חיטא את המקום והציל אותי מזיהום, לקח אותי לבית החולים. שם עשו לי שמונה תפרים, ריצ'-רץ', זריקת טטנוס ונתנו טיפול אנטיביוטי למשך שלושה ימים.
 הנשיכה חדרה את העור ומזל שאין סימני זיהום מקומי...
 מה אני אגיד לך, הכלבה הזו, כמה שהיא יפה, כך היא נעשתה מכוערת, אכזרית ורעה. (מקנחת את האף בקול)
 חכי זה לא נגמר... בעלי חוזר הביתה, רואה את הסכין על הרצפה, את נתחי הבשר ודם בכל מקום. הסרט אצלו בראש התחיל להתגלגל, הוא היה בטוח שתפסתי קריזה ושחטתי את אנטיגונה שלו, ומיד פרץ בבכי והתחיל להתאבל על חתיכת הבשר.
 אפילו על אימא שלו לא בכה ככה.

(כבעל בוכה ומתאבל) "למה את אנטיגונה שלי...
 איך שחטה אותך אשתי הכלבה...
 אנטיגונה יקרה שלי איך לא הייתי לידך בשעת צרה...
 אסון ירד על ראשי...
 תסלחי לי אנטיגונה...
 ישפטו אותי בגיהנום..."

אורנה: הילד הקטן שלי הגיע הביתה וראה את אבא שלו כורע ברך ומתאבל.

(כילד) "אבא מה אתה בוכה כמו ילד בגן?"

בסוף, הם גילו, שהכלבה סגורה בחדר, ובעלי נרגע. בא לבקר אותי בבית החולים נרגש ונסער רועד מדאגה, עם זר פרחים ענק וחבילת שוקולד שאני אוהבת. שנים לפני הכלבה הוא לא עשה את זה... אבל אני יודעת טוב מאוד למה הוא עשה את זה, וכאן מתחילה תקופת החנופה.

{פאזזה, מחכה לתגובה}

אורנה: לא הבנת...

אני מתחילה לשחק את המשחק עד הסוף, אני אומרת לך יכולתי להיות שחקנית בהבימה, התפקיד התאים לי בול. דבר ראשון הכניסו את אנטיגונה להסגר... עכשיו, כדי להוציא אותה, צריך לקבל את ההסכמה שלי, כלומר, בעלי צריך את החתימה שלי. הוא התחיל לספר:

(כבעל. בחנופה מופרזת) "נבהלתי כשראיתי את הסכין מגואלת בדם ואת חתיכות הבשר על הרצפה, התחרפנתי, חשבתי שנפצעת."

באמצע הלילה אני מבקשת מים - הוא מזנק...

סלט? - מיד קם להכין.

התחיל לקרוא לי my love ...bubi ואני מתפרצת עליו בצעקות:
"איך אתה מעז לקרוא לי בשמות האלה?!"

(כבעל) "אבל ככה קראתי לך."

אורנה: **(רותחת מזעם)** "אלה שמות שלכלכת אותם...!"

קול: **(נכנסת לדבריה)** ...תשתי מים.

אורנה: **(זועמת שהופרעה)** אני לא צמאה!... **(פאזזה)**

היית צריכה לראות איך הוא התקפל...

(מדגימה) ככה... מבויש מפוחד, מכונס בתוך עצמו, במבט של מסכן.

הוא קיבל את המבט של הכלבה כשצועקים עליה.

והופ!... הנה הוא חזר לתקופות החיזור לפני שנים.

(כבעל. בחנופה) "שחררי את הכלבה מההסגר! אני נשבע שאקח

אותה למאלף הטוב ביותר, את תבחרי אותו.

אני אבקש שידריך את שנינו...

אני אשים לה מחסום לפה כשתהיי איתה לבד בבית."

אורנה: אני שותקת... **(פאזזה)** נותנת לו להמשיך בהבטחות, לפנק אותי,

להחמיא לי. כל המחמאות - חוזרות עכשיו אלי בחזרה ו-ב-ג-דול!

אני רק מוציאה ציוץ קטן, קטנטן כזה, "אי", הוא מיד קופץ כמו פנתר לשרת אותי. תור הנקמה הגיע! קץ לייסורים. הנשיכה ביד עשתה לי טוב... ואיך אומר הפתגם? "כל כלב יגיע יומו" תרתי משמע!

קול: מה עם מלונה?

אורנה: מלונה זה מקום קטן וסגור. אם הייתי כלבה לא הייתי רוצה שיתייחסו אלי כך. אמרתי לו:

(לבעל) "אם תציב מלונה מרווחת, פנטהאוז לכלבה, מצוין, העיקר שתהיה מחוץ לבית. עכשיו אתה נראה כמו איש ששמו לו כרגע אקדח לרקה ומפחד שילחצו בכל רגע על ההדק."

הבאתי לכאן חוזה שניסחתי בבית, וברשותך נעבור על זה כאן.
1, לקחת את הכלבה לאילוף.

קול: למה לא להחליף לכלב קטן?

אורנה: הוא אוהב גדול-גדול. אצלו הכול גדול. כלב קטן זה כמו צעצוע. הלוואי והיה מסכים שיהיה לו קטן...

(פאזזה, מהרהרת) אני מאמינה, שלכל בן אדם יש את סוג הכלב שמתאים לו. למשל, יש כאלה שלוקחים כלב שדומה להם... **(צוחקת)** בעלי כבר מתחיל לקבל את צורתה של הכלבה, בחיי הם כבר דומים.

קול: **(בחוסר סבלנות)** סעיף שתיים...

אורנה: **(קוראת מהר)** 2, לסרק את הכלבה בחוץ.

3, הכניסה למטבח ולחדר השינה אסורה בהחלט.

4, טיפוח, מזון, התנהגות ובעיות התנהגות, חינוך לצרכים.

(כהערת ביניים) כל זה יש לה, אבל שיהיה.

5, בטיחות ובילויים לא בהגזמה. –

6, כלבה חולה לא תשהה בבית.

פלוס מגוון השירותים, הווטרינרים, קבוע עבור הכלבה.

7, טיפול נגד פרעושים, קרציות ותולעים...

גם על זה אני סומכת עליו, אבל שיהיה כתוב.

8, זה הסעיף חשוב ביותר. להיות עקביים ולהקפיד על כללי

ההתנהגות ותשומת הלב, יחס של אהבה לכל בני המשפחה, לי ולילדים, כמו בימים שהיו לפני הכלבה.

קול: נשאר לך מים בקנקן?

אורנה: כן.

קול: תשתי.

אורנה: מה את רוצה ממני? אני לא צמאה!

9, לשחק עם הכלבה במשך זמן סביר ולהימנע ממשחקי מרדף, משיכת חפצים מהפה והיאבקות בתוך הבית...

קול: עצרי כאן, אני יוצאת היום לחופשה, נקצר היום ונתראה בעוד שבועיים כרגיל...

{אורנה ממשיכה לעמוד. שתיקה קלה.}

קול: זהו סיימנו להיום.

אורנה: **(מופתעת)** כבר? ואוו... איך שהזמן רץ... יופי, אני רק רוצה להוסיף עוד דבר קטן שאמרת לי לבעלי, אפשר?...

{שתיקה קלה, מחכה לאישור.}

קול: קצרצר.

אורנה: שורה אחת.

(לבעל) "תזכור! לא לעולם חוסן. אתה לא יכול לתת לי סטירה ולקוות שאני גם אחייך".

אורנה מוציאה צ'ק, מראה לפסיכולוגית ומכניסה לתוך הספר. יוצאת.

אור יורד.

תמונה 3

נכנסת לבמה. בלי התחבושת.

אורנה: שלום... איך היה לך החופש?
(מחפשת) יוהו... היי, מסתורית אני פה...

{אין מענה.

לאחר זמן מה היא מריחה ריח של קפה.}

אורנה: את במטבח?

אני יכולה להריח את הקפה עד כאן.

{מסתכלת לעבר הקהל ומחפשת אולי תראה את הפסיכולוגית.

מוותרת ומתיישבת.

לאחר מספר שניות קמה.}

אורנה: אני מתחילה להתרגל לטיפול שלך... (מרגישה שמתקרב לה עיטוש)
רגע אני כבר מתחילה... (מתעטשת)

תרגלתי עם מאלפת הכלבים... אפילו יצאתי לטייל עם הכלבה לבדי כדי לרכוש ניסיון, ביטחון, לחזק את האמון בינינו ואפילו טיילתי איתה בפארק. בפרק הרגשתי שהיא מבקשת להיות קצת חופשיה, שחררתי אותה קצת לריצה, יש לה הרבה מרץ ורציתי שתשחרר קצת אנרגיות. לרוע מזלנו, עובר שם נער. מה אני אגיד לך, הוא אפילו לא נער, ילד! על אופניים חשמליים, נוסע במהירות מופרזת ונכנס בכלבה בכל הכוח. הילד עף לדשא, הכלבה הייתה שרוּעָה על השביל. רצתי מהר קודם לילד שבינתיים קם כמו חתול, שאלתי לשלומו ואם הכול בסדר, הוא ענה שכן, ביקשתי ממנו שיבוא לעזור לי עם הכלבה, ומיהרתי אליה. הילד עלה על האופניים וברח... הכלבה נפצעה ברגל, מזל שלא היה דם, קיבלה שבר קטן ברגל, ומכה בראש... ומה מסתבר? שבעלי, עקב אחריו, כנראה רצה לבדוק איך אני מתפקדת עם אהובתו. הוא הגיח פתאום מבין השחים, צועק על הילד שבורח: (כבעל) "ההורים שלך פושעים שנתנו לך כלי רצח! בן זונה פושע קטן!" ומיד הוא התחיל לקבע את הרגל של הכלבה... אחרי שסיים, פתח את פיו בצעקות עלי, ואני הקורבן הקרוב ביותר...

(כבעל) "תגידי לי, למה שחררת אותה?! הפכת אותה לנכה לכל

החיים!"

אורנה: אני בינתיים צוברת זעם...

(כבעל) "למה לא רצת קודם לכלבה?!"

(מתפרצת על בעלה) "אם זה היה הבן שלך, למי היית רץ קודם?!"

(כבעל. צועק חזרה) "לבן שלי לא הייתי קונה אופניים חשמליים!"

(בזעם כאורנה) "אתה לא עונה לי! היית רץ לכלבה?!"

הוא השתתק, המום לא ידע מה לענות. מהר לקחנו אותה לווטרינר, קיבלה טיפול, ולקחנו אותה הביתה. אחר כך הוא ניסה להתחנף.

(בעכס עצור לבעל) "עזוב אותי בשקט אני צריכה את הזמן ואת השקט שלי."

פתאום בלי שום סימן מוקדם, נעלב, האגו שלו נפגע.

(בהתפרצות כבעל.) "את רוצה להרוס אותי, את רוצה לחלוב אותי."

(מחקה את הבעל במבט של הכלבה לפני שהיא תוקפת. באיום)
 "שלא תעזי לדבר אלי כך! לעולם! כל הבלגן התחיל במטבח.
 למה הסתובבת עם הסכין ביד שלך?!"

ואני פתחתי פה עליו...

(עונה לבעל) "הסכין הייתה ביד כי חתכתי בשר להכין לך ולילדים ארוחה והכול קרה מהר, אני לא מאשימה את אנטיגונה שלך! אתה אשם על שהקדשת לה יותר מדי תשומת לב, פינוק יתר... כלבה כמו ילדה, אם אתה מפנק יותר מדי, היא תהיה מפונקת. הענקת לה הכול ושכחת את בני הבית. מתי לקחת את אחד הילדים לאיזה סרט, הצגה, ארוחה במסעדה?
 תענה לי! אה?"

פתאום אין לך מה לענות?!

מאז שנפלת בקסמיה של אהבתך אנטיגונה, שכחת את אהבתך לבני האדם הקרובים אליך! הפכת למין וירוס קטן מאוד שרואים אותו רק במיקרוסקופ שיכול לחסל תאים שלימים. כמו חיפושית קטנה שיכולה להשמיד את עצי הדקל, כך אתה מחסל את התא המשפחתי שלנו."

אורנה: ואני רואה לפי הבעת פניו שהאסימון יורד לו, ואני לא מפסיקה. את יודעת מה עשיתי לו בסוף? לא תאמיני.

(כבעל. אצבע משולשת עם חיור) "נא בעין!"

אורנה: **(מקנחת את האף)** הנה... רק מלספר מה שהיה, מתחילים העצבים

ולחץ הדם עולה, ומתחיל לרדת לי דם מהאף...

(מרימה את ראשה למעלה) אני שמחה שכל זה מאחורינו.

זה בסדר, אני רגילה לזה, את לא צריכה לדאוג...

הנה כבר טוב יותר...

(פתאום מתחילה לצחוק) את יודעת למה אני צוחקת? אני מסתכלת

פה למעלה על המנורה, ואני נזכרת במקרה יפה שקרה בימי הזוהר,

בעלי היה במקלחת, שכח להדליק את האור וביקש ממני להדליק.

הדלקתי לו את האור והתלוצצתי; "נו אתה רואה את האור?"

הוא פתח את הדלת, עמד מולי עירום.

(כבעל) "כן אני רואה, עכשיו יש לי אור בעיניים, זאת את שעומדת

מולי מאירה את חדר האמבטיה ומגרה אותי."

(בביטול) אחרי שנים ביחד, בני זוג כבר לא אומרים דברים כאלה.

מאז הנשיכה, *אנטיגונה* הולכת אחרי כמעט לכל מקום, מסתכלת עלי,

כאילו מתנצלת, אנחנו מתחילות להכיר את חולשותינו, ויש בינינו

אפילו דיבור:

{מדברת לכלבה כמו לתינוקת}

אורנה: "את עדיין אושר..."

(מושיטה את היד לפנים של הכלבה) אה הנה את מלקקת לי את

היד שנשכת כמנסה לבקש סליחה..."

"מה את אומרת, אני לא מבינה אותך."

"למה את מייללת?"

(מטה את ראשה הצידה כחיקוי לכלבה)

"ולמה את כל זמן בוהה בי כך? ועושה ככה בראש..."

"את פשפשונת?..."

"את אוהבת שאני אומרת לך את זה."

"את מנופפת בזנב מנסה לומר משהו?"

"מה? מה את מכשכשת בזנב, הוא יכול לשמש מכחול."

"כבר לא כועסות, נכון?"

"נבחת?.."

(מחזירה לכלבה נביחות. מקשיבה ונדהמת)

"זאת יבבה שעוד לא שמעתי ממך..."

"קחי אני נותנת לך חטיף, טוב אה? אבל לא לספר לאף אחד."

"כלבה טובה, את כלבה נאה. אוהבת מחמאות..."

אורנה: וכך הלאה... עכשיו לבעלי יש בעיה... **(פאזזה, מחכה לתגובה)**

הוא רואה את היחסים בני לבין כלבתו ונעשה אכול קנאה.

הוא עומד בפוזה כזאת ואומר לי:

(כבעל. בפוזה של קינאה) "היא קשורה אליך יותר מדי, שחררי..."

אורנה: הילדים צוחקים מכל העניין... הוא חשב שיעשה ממני פרופלור?

כבר לא. היום אני מרגישה כאילו מחקתי את עצמי וקמתי לתחיה...

איך שגלגל מסתובב...

בסוף יוצא שבזכות אנטיגונה, חזרה עטרה ליושנה...

(בשמחה) ואני מאושרת...

{מוציאה צ'ק, מראה לפסיכולוגית ועומדת לצאת.}

זהו אני בריאה? עכשיו אני יכולה ללחוץ את ידך?

{פאזזה}

אני אמליץ עליך, כי באמת יש לך טיפול מיוחד...

{פאזזה}

היי! יש פה מישהו?! דוקטור את פה?!

{מקבלת שיחת טלפון מבעלה}

אורנה: **(בנייד)** "היי דובון בונבון שלי..."

גם אני מתגעגעת אליך...

אני כבר מסיימת וטסה אליך בעלי האהוב... **(נשיקות בטלפון)** ביי..."

דוקטור, איפה את?

{פאזזה}

אורנה: אני הולכת ולא תראי אותי יותר. הנה הצ'ק.
(מכניסה את הצ'ק בספר) אני אמליץ עליך... ביי...

{אורנה עומדת לצאת.

הפסיכולוגית האמיתי – כך שהקול הוא שונה לחלוטין}

הפסיכולוגית האמיתי: סליחה, סליחה אפשר לדעת מי את?!

אורנה קופאת במקומה.

אור יורד. חושך.